

Súd: Najvyšší súd
Spisová značka: 1Cdo/180/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1220206294
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Peter Melicher
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1220206294.1

Uznesenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu 1/ C. S., narodeného X. S. XXXX, trvale bytom v D., H. X a žalobkyne 2/ K. S., narodenej XX. V. XXXX, trvale bytom v D., L. X, oboch zastúpených Advokátskou kanceláriou ELISI LEGAL, združenie advokátov, so sídlom v Bratislave, Májkova 3, IČO: 45 895 139, proti žalovanému 1/ A. D., narodenému XX. S. XXXX a žalovanej 2/ X. D., narodenej XX. S. XXXX, obaja trvale bytom v D., Č. R. T. XXX, obom zastúpeným JUDr. Milošom Kaščákom, advokátom so sídlom vo Vranove nad Topľou, Kalinčiakova 10, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 29C/95/2020, o dovolaní žalobcov proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 19. januára 2021 sp. zn. 6Co/1/2021, takto

rozhodol:

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 19. januára 2021 sp. zn. 6Co/1/2021 vo výroku o náhrade trov konania z r u š u j e a vec vracia v rozsahu zrušenia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) uznesením z 1. decembra 2020, č. k. 29C/95/2020-81, návrh žalobcov na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol a žalobcom nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) v záhlaví označeným uznesením prvým výrokom zmenil uznesenie súdu prvej inštancie tak, že nariadil neodkladné opatrenie nasledovného znenia: „Žalovaným sa ukladá povinnosť zabezpečiť pre žalobcov nerušenú a priebežnú dodávku elektrickej energie do bytu č. XX na L. ul. č. X v D., resp. udeliť súhlas na opätovné prihlásenie dodávky elektrickej energie do tohto bytu a povinnosť zdržať sa úkonov smerujúcich k prerušeniu, obmedzeniu alebo zastaveniu distribúcie a dodávky plynu, elektrickej energie a vody do tohto bytu. Žalovaným sa ukladá povinnosť strpieť užívanie predmetného bytu a bývanie v ňom žalobcami,“ druhým výrokom predmetného uznesenia odvolací súd vo zvyšku napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil a tretím výrokom žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania. Svoj výrok o nároku na náhradu trov konania odvolací súd odôvodnil nasledovne: „O nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 v spojení s § 396 ods. 1 C. s. p. a vzhľadom na čiastočný úspech a neúspech strán vo veci žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania.“

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu v rozsahu jeho tretieho výroku o nároku na náhradu trov konania podali dovolanie žalobcovia a jeho prípustnosť odôvodnili dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) C. s. p. V dovolaní poukázali na ustanovenie § 255 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „C. s. p.“), v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci; ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Z uvedených ustanovení je zrejmé, že náhrade trov sporového konania dominuje zásada zodpovednosti za výsledok, resp. zásada procesného úspechu. Žalobcovia sa návrhom domáhali, aby súd prvej inštancie nariadil

neodkladné opatrenie, ktoré pozostávalo zo štyroch bodov [(i) zabezpečiť dodávku elektrickej energie pre žalobcov, resp. udeliť súhlas na opätovné prihlásenie a dodávku elektrickej energie do bytu; (ii) zdržať sa úkonov smerujúcich k prerušeniu, obmedzeniu alebo zastaveniu distribúcie a dodávky energií, plynu, elektrickej energie a vody do bytu; (iii) strpieť užívanie a bývanie žalobcov v byte a (iv) zákaz predať, darovať, zmeniť alebo iným spôsobom previesť vlastnícke právo k bytu s výnimkou prevodu vlastníckeho práva k bytu v prospech žalobcov, zaťažiť byt záložným alebo iným vecným právom, či vecným bremenom s výnimkou vecného bremena doživotného užívania bytu v prospech žalobcov, ako aj dať byt do nájmu alebo podnájmu tretím osobám s výnimkou uzavretia nájmovej zmluvy na byt so žalobcami]. Súd prvej inštancie návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol v celom rozsahu. Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že nariadil neodkladné opatrenie v troch bodoch, t. j. vyhovel návrhu žalobcov v rozsahu troch zo štyroch žalobných bodov. Žalobcovia tak boli v konaní úspešní v pomere minimálne 75 %. Žalobcovia tiež poukázali na to, že vynaložené trovy konania boli v uvedenom prípade odôvodnené a účelne vynaložené. Bez realizovania uvedených právnych krokov by boli žalobcovia pravdepodobne do dnešného dňa bez dodávok elektrickej energie a bez akejkoľvek ochrany ich užívateľských práv k nehnuteľnosti. Prijatie záveru o nepriznaní nároku na náhradu trov konania z dôvodu čiastočného neúspechu tak žalobcovia považovali za nesprávne rozhodnutie krajského súdu. Ustanovenie § 255 ods. 2 C. s. p. neznamená a nie je možné ho vykladať spôsobom, že pri akomkoľvek čiastočnom neúspechu v konaní má súd rozhodnúť tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania nárok. Výrok uznesenia odvolacieho súdu o trovách konania (v znení uvedenom v bode 2. tohto uznesenia) je zároveň nepreskúmateľný. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) navrhli, aby uznesenie odvolacieho súdu v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobcovia majú voči žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu minimálne 75 %.

4. Žalovaní sa k dovolaniu žalobcov v stanovenej lehote nevyjadrili.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací po zistení, že dovolanie podala strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a dospel k záveru, že dovolanie žalobcov je prípustné a súčasne tiež dôvodné.

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03.

8. Naznačenej mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné a podmienky prípustnosti dovolania, sú uvedené v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

9. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (por. § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Žalobcovia vyvodzovali prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. a vadu zmätočnosti videli v arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti výroku uznesenia odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania.

12. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ C. s. p., sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

14. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednaní veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom-ktorom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces.

15. Najvyšší súd dáva do pozornosti, že v rozhodnutí publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 91/2021 dovolací súd konštatoval, že rozhodnutím, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí pre účely posudzovania väd zmätočnosti v zmysle § 420 C. s. p., je aj rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol s konečnou platnosťou o odvolaní proti výroku o náhrade trov konania (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. septembra 2021, sp. zn. 1 VOdbd 2/2021). Na základe uvedeného dovolací súd ustálil, že napadnuté rozhodnutie

odvolacieho súdu je spôsobilým predmetom dovolacieho prieskumu (pozn. dovolanie žalobcov smeruje len proti výroku o náhrade trov konania).

16. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu (R 111/1998) považovaná za procesnú vadu („inú vadu konania“) nezakladajúcu prípustnosť dovolania. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdili viaceré rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (por. napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015). Ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 O. s. p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.“.

17. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016.

18. Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka (strany) na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva aj z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

19. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak zo strany súdu došlo k takej interpretácii a aplikácii právnej normy, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

20. Kritériom pre posúdenie (ne)preskúmateľnosti rozhodnutia je splnenie náležitostí odôvodnenia ustanovených zákonom, ktoré ukladá súdu povinnosť podať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku a tým preukázať jeho správnosť. Rozhodnutie súdu preto musí obsahovať úplné a výstižné odôvodnenie, v ktorom súd logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetlí svoj postup a dôvody svojho rozhodnutia. Pritom sa musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Odôvodnenie musí byť súčasne i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí, t. j. musí byť preskúmateľné.

21. Rozhodnutie súdu môže byť za určitých okolností nezákonné (protiústavné) aj z toho dôvodu, že podáva nepresný alebo nezrozumiteľný výklad zákonného práva, pretože len náležité, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie napĺňa ústavné kritériá vyplývajúce z ústavy. Obdobne ako v skutkovej oblasti, i v oblasti nedostatočne vyloženej a odôvodnenej právnej argumentácie nastávajú podobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne k nepresvedčivosti či nepreskúmateľnosti rozhodnutia, ktoré je v rozpore so zásadami spravodlivého procesu tak, ako sú deklarované v čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

22. V preskúmvanej veci došlo podľa názoru dovolacieho súdu postupom odvolacieho súdu k naplneniu vady vyplývajúcej z ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. Táto vada spočíva v nedostatočnom odôvodnení a arbitrárnosti napadnutého uznesenia odvolacieho súdu vo výroku o trovách konania. Odvolací súd vo vzťahu k predmetnému výroku iba poukázal na ustanovenie § 255 ods. 2 C. s. p., ktoré upravuje zásadu úspechu uplatňovanú v sporovom konaní pri rozhodovaní o náhrade trov konania. Odvolací súd vzhľadom na čiastočný úspech a neúspech strán vo veci žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal. Vo vzťahu k odôvodneniu výroku o náhrade trov konania tak absentuje špecifikácia rozsahu úspechu a neúspechu jednotlivých sporových strán, pričom slovo „čiastočný“ v žiadnom prípade nespĺňa atribút dostatočnej určitosti v prípade, ak nie je doplnený o konkrétne vyčíslenie percentuálnej úspešnosti sporových strán v konaní. Takéto odôvodnenie rozhodnutia nemožno považovať za vyhovujúce zákonným požiadavkám, ktoré právna úprava kladie na obsah odôvodnenia rozhodnutia. Je pritom potrebné prisvedčiť argumentácii žalobcov, že v prípade, ak mali v spore úspech v troch zo štyroch bodov obsiahnutých v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (t. j. odvolací súd nariadil neodkladné opatrenie, ktorého nariadenie žalobcovia navrhovali, v takmer celom rozsahu), nemožno považovať ich úspech v spore za nepatrný, resp. takmer rovnaký alebo obdobný úspechu žalovaných. Bez konkrétneho uvedenia pomeru úspechu sporových strán je preto potrebné odôvodnenie výroku uznesenia odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania považovať za arbitrárne a nedostatočne odôvodnené. V tejto súvislosti sa dovolaciemu súdu žiada dodať, že čiastočný úspech vo veci zakladá nárok na pomerné rozdelenie náhrady trov konania alebo na to, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Aby čiastočný úspech založil nárok na čiastočnú náhradu trov konania, je potrebné, aby bol prevažujúci úspech, t. j. aby po porovnaní procesnej úspešnosti oboch sporových strán zostala ešte suma opodstatňujúca záver o prevažnom úspechu jedného z účastníkov sporu, pričom nesmie ísť o pomerne nepatrnú časť. Nárok na náhradu trov konania vzniká v takom prípade na základe jednoduchého výpočtu. Úspech účastníka konania, ktorému vzniká povinnosť na náhradu trov, sa odpočíta od úspechu účastníka, ktorému vzniká právo na náhradu trov a výsledok zakladá pomerný nárok na náhradu trov účelne vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva. Možnosť nepriznania práva na náhradu trov konania žiadnemu z účastníkov prichádza do úvahy, ak ich úspech, resp. neúspech v spore je v zásade rovnaký. Vzhľadom na vyššie uvedené možno konštatovať, že žalobcovia boli v spore úspešní v časti 75 % a žalovaní v časti 25 %. Žalobcom by tak mala prináležať po pomernom rozdelení náhrada trov konania vo výške 50 % uplatnených trov. Úlohou odvolacieho súdu v ďalšom konaní tak bude vysporiadať sa s pomerom úspechu sporových strán a svoj myšlienkový postup a úvahy vo vzťahu k rozhodnutiu o náhrade trov konania dostatočne vysvetliť a riadne odôvodniť.

23. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 C. s. p.). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 C. s. p.).

24. Vzhľadom k zisteniu, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 420 písm. f) C. s. p., ktorá skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne, najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu výroku o trovách konania zrušil (§ 449 ods. 1 C. s. p.) a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie (§ 450 C. s. p.).

25. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C. s. p.). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

26. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.